

νίον, τὸ ὅποιον, εἰ καὶ ἀγροίκως κατεσκευασμένον, ἐφαίνετο πλέον ἀναπαυτικὸν τῶν χωλῶν θρανίων τοῦ πρώτου δωματίου. Ἀλλὰ καὶ ἡ οἰκοδόσποινα ἐξέβαλεν ἀπὸ τινος ἱματιοθήκης κατάλευκον παννίον, τὸ ὅποιον ἀπλώσασα ἐπὶ τοῦ θρανίου ἐκάλεσε τὸν ξένον νὰ καθῇ. Οὗτος δὲ συγκινηθεὶς διὰ τὴν τόσῃν εὐπροσηγορίαν, ἀπλῆν μὲν ἀλλὰ ἐγκάρδιον, εὐχαρίστησε τὴν γυναῖκα καὶ καθήσας περιέφερε σιωπηλῶς τὸ βλέμμα εἰς τὸ δωμάτιον ὡς ἂν ἐζήτηι τι ἀνακαλοῦν εἰς τὴν μνήμην τὴν Ῥόζαν. Ἐνῶ δὲ εἶχε τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην ἡσθάνθη αἰφνης μικρὰν χεῖρα εἰσαγομένην σιγὰ σιγὰ εἰς τὴν παλάμην του καὶ χαδεύουσιν τοὺς δακτύλους του. Ἀπορήσας διὰ τὸ δείγμα τοῦτο τῆς ἀγάπης ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδε τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ μικροῦ παιδίου, τὸ ὅποιον τὸν παρετήρει μὲ μειδίαμα οὐράνιον καὶ μὲ τόσῃν ἀγάπῃ, ὡς ἂν ἦτο πατὴρ ἢ ἀδελφός του.

— Ἐλα ἐδῶ, Μικρὲ Πέτρε, εἶπεν ἡ μήτηρ· δὲν πρέπει, παιδί μου, νὰ ᾔῃσαι τόσον τολμηρός.

Ἀλλ' ὁ Μικρὸς Πέτρος φανεῖς ὅτι δὲν ἤκουσεν, ἐξηκολούθει ν' ἀτενίζῃ καὶ νὰ θωπεύῃ τὸν ἄγνωστον, συγκινηθέντα διὰ τὴν ἀνεξήγητον συμπάθειαν τοῦ παιδίου.

— Πόσον τὰ γαλανὰ σου μάτια εἶναι γλυκὰ, καλὸν μου παιδάκι, εἶπε. Τὸ βλέμμα σου φθάνει ἕως εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου. Εἶσαι τόσον καλὸν ὥστε θὰ σὲ δώσω κάτι τί διὰ νὰ μ' ἐνθυμῇσαι.

Καὶ ἐκβαλὼν ἀπὸ τὸν κόλπον του μικρὸν ἀργυρόπλεκτον βαλάντιον, κεντημένον μὲ μαργαρίτας καὶ περιέχον μικρά τινα νομίσματα, τὸ ἔδωκεν εἰς τὸ μικρὸν παιδίον, τὸ ὅποιον παρετήρησε μὲν χαίρων τὸ δῶρον, δὲν ἀφῆκεν ὅμως τὴν χεῖρα τοῦ ξένου. Ἡ δὲ μήτηρ πλησιάσασα εἶπε πρὸς αὐτὸ μὲ ὕψος ἐπιπλήξεως·

— Πέτρε, Πέτρε! μὴν εἶσαι χωριάτης, εὐχαρίστησε τὸν κύριον καὶ φίλησε τὸ χέρι του.

Τὸ δὲ παιδίον ἀσπασθὲν τὴν χεῖρα τοῦ ξένου, καὶ κλίναν τὴν κεφαλὴν, εἶπε μὲ φωνὴν ἡχηράν·

— Εὐχαριστῶ, Κ. Ἰωάννη μακρὺ.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΜΑΡΚΟΥ ΜΑΜΟΥΝΑ ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ.

Μετάφρασις διὰ στίχων τοῦ ἱεροῦ Συμβόλου
τῆς Πίστεως.

Σ. Κ. Οἰκονόμω Ἰ. ὁ Σακκελίων εὖ πράττειν.

Οὔτοι, μὰ τὸν φίλιον αὐτὸν, ἐπιλήσμων ἐγὼ τοῦ καθήκοντος, καὶ δὴ τοῦ πρὸς τὸν ἐμὸν Οἰκονόμον,

οὗ τῶν χαρίτων τοσάκις καταπεπολαυνκὸς εἰμι· καὶ γὰρ μὴ συνεχῶς γράφω, φίλη κορυφή, ἀλλ' οὖν ἐν ταῖς μυχαιτάτοις τῆς ἐμῆς καρδίας ἀνεξαλείπτως ἐντετυπωμένον φέρω τοῦ πανσεβαστοῦ μοι προσώπου τὴν χάρισσαν εἰκόνα. Ἀλλ' ὅπως ποτ' ἂν ᾔ, ἐγὼ μὲν σύνοιδα ἐμαυτῷ τὴν ὑμετέραν ἀγάπην ἐξευμενίσαι χρεῖζν ἔχοντι, ὃ δ' ὡς ἀπ' ἐμοῦ τὴν πεφιλημένην μοι ἐξευμενίσων κορυφήν ἐστὶν ὁ τουτί μου τὸ ἐπιστόλιον κομίζων πανοσιώτατος προηγούμενος τῆς τοῦ Θεολόγου σεβασμίας μονῆς κύριος Παρθένιος Καληγᾶς, ἀνὴρ χριστιανικῶν ἀρετῶν εὖ ἤκων, ἂν καὶ συνίστημί σοι τῇ ἀγάπῃ. Οὗτος τοίνυν λαλοῦσά σοι ἔσται ἐπιστολή, καὶ τάμῃ ὅπως ἔχει σαφῶς ἀπαγγελεῖ ἐρωτώμενος.

Ἐχεις δὲ περικλειστον ᾧδε καὶ τι παλαιόν. Καὶ ὅς τις μὲν εἶη ὁ Μάρκος Μαμουναῆς, αὐτὸς ἂν εἰδοίης ἐμοῦ τὸν ἄνδρα ἄγνωστον· ἡ δὲ μετάφρασις ἔμοι γε οὖν χαμαίζηλός τις δοκεῖ.

Ἐρρώσό μοι κατ' ἄμφω, ἀνδρῶν ἄριστε, σὺν παντὶ τῷ οἴκῳ.

Ἐκ Πάτμου τῇ 10 Μαΐου 1874.

Ι. Σακκελίωνι τῷ ἐλλογίμῳ Σ. Κ. Οἰκονόμῳ χαίρειν!

Παρθένιος ὁ Καληγᾶς, ὁ ἐνάρετος τῆς τοῦ Θεολόγου εὐαγοῦς μονῆς προηγούμενος, ἐπέδωκέ μοι τὰ τῆς σῆς ἀλαμάτου χειρὸς φίλα χαράγματα, εἰλικρινῇ καὶ ταῦτα τῆς καλλιγόνου σου φρενὸς ἔκγονα, πολλὰ καὶ καλὰ διὰ ζώσης φωνῆς περὶ σοῦ ἀπαγγείλας μοι. Καί περ μακρὰν σιγήτας σιγὴν, φίλων ἄριστε, ἀλλ' ὅμως ἔρχῃ πλήρης μνήμης καὶ ἀγάπης καὶ ἡδυτάτων λόγων, καὶ τῷ ἀπὸ τούτων ἀπαυγάζοντι φωτὶ διαφερόντως διασκεδάζων τὴν ἀπὸ πολλοῦ παρεμπεσοῦσαν ἀχλὺν τῆς λυπηρᾶς ἀφασίας σου, ὅφ' ἧς εὖ οἶσθ' ὡς διατίθεσθαι πέφυκε λιτώτατος θεράπων τῶν πεφιλημένων σοι Μουσῶν, τῶν σεμνῶν τῆς Μνημοσύνης θυγατέρων. Διὸ καταφιλήσας σε ἐν ταῖς γράμμασι καὶ ἐγκαρδίως περιπτύξάμενος χάριτάς σοι ὁμολογῶ ὅφ' σμικρὰς διὰ τε ταῦτα καὶ διὰ τὸ καλὸν δωροφόρημα, τὸ ἅγιον Σύμβολον τῆς πίστεως ἐστιχουργημένον ὑπὸ Μάρκου τοῦ Μαμουναῆ, ὑπερ' ἀπὸ τῶν δι' ἡνεκῶν σταχυολογημάτων τῆς ἀόκνου σου φιλοπονίας κάμοι κοινωσάμενος ἀξιοῖς τι περὶ τοῦ στιχουργήσαντος παρ' ἐμοῦ μαθεῖν, αὐτὸς πᾶντάπασιν ἄγνωεῖν τὸν ἄνδρα φάσκων. Διὸ «τάς διφθέρας» ἀνασκαλεύσας καὶ λυπρὰ καὶ γλίσχρα τινὰ περὶ αὐτοῦ εὐρών, προθύμως καὶ φιλίως ὃ ἔχω προσάγω σοι τοῖς κατὰ Σὲ παραλείπων τὰ τελεώτερα καὶ ἐπιστατικώτερα.

Ἐκ μὲν οὖν τῶν ἐν τῇ τῆς Βιέννης βιβλιοθήκῃ ἀποκειμένων χειρογράφων ἀμυδρόν τι φῶς διαυγάζει περὶ τὸ τοῦ Μαρουνᾶ πενιχρὸν μνημεῖον. Ἐν τισι γὰρ τούτων τῶν κωδίκων, τῶν εἰς τὴν Θεολογίαν ἀναγομένων, γέγραπται τὰ ἐξῆς «Κτῆμα Μάρκου Μαρουνᾶ τοῦ Κρητὸς», καὶ «Κ' αὐτὸ τοῦ Μαρουνᾶ ἦν ὅτε τὰδ' ἐγράφη» καὶ «Μάρκου Μαρουνᾶ τὸ κτῆμα» (βλ. Lambec. L. III. p. 314 341, 369. L. IV. p. 453. V. p. 443, 384). Τὰ δὲ χειρογράφα εἰσὶν ἀρχαιοτάτα ἐν μεμβράναις, περιέχοντα συγγράμματα τῶν ἁγίων Πατέρων, οἷον τοῦ Μ. Βασιλείου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου, Εὐθυμίου τοῦ Ζιγαβήνου κτλ. Ἐν δὲ τούτων ἐκ χάρτου οὐ πάνυ ἀρχαῖον, ἐνέχει συγγράμματα Δημητρίου τοῦ Κυδωνῆ, ἀκμάσαντος κατὰ τὴν 15^{ην} ἑκατονταετηρίδα. Ἐκ δὲ τῆς ἡλικίας τούτου τοῦ χειρογράφου καταδείκνυται ὅτι ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἤκμασεν ὁ Μάρκος, φιλόδοξος ὢν καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν γραμμᾶτων ἐγκρατής. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τὸ Μνηαῖον τῆς Κῆ, ἐξ οὗ ἀπέσπασας τὸ ἐνέχον τὴν ὑπὸ τοῦ Μάρκου μετάφρασιν τοῦ Συμβόλου σκωληκόβροτον φυλλάριον, ἀνήκει εἰς τὴν 16^{ην} ἑκατονταετηρίδα, ἀκινδύνως ἄρα δύναται τις ὑποτοπάζειν ὅτι κατ' αὐτὴν ταύτην ἐγένετο ὁ Μαρουνᾶς, παρατείνας πιθανῶς τὸν βίον καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἐφεξῆς. Πιθανολογεῖται δὲ τοῦτο μᾶλλον ἐκ τῶν ἐξῆς. Τῶν γὰρ χειρογράφων τοῦ Μ. Μαρουνᾶ μετὰ θάνατον ἐκποιηθέντων κύριος ἐγένετο ὁ Μονεμβασιώτης Γεώργιος κόμης ὁ Κορίνθιος, ἀνὴρ «σεμνὸς καὶ μέγας», διάσημος καὶ αὐτὸς ἐπὶ παιδείᾳ καὶ βίβλων κτήσει, ὃς ἔγραψεν ἐν αὐτοῖς «Κ' αὐτὸ τοῦ Μαρουνᾶ ἦν, ὅτε τὸδ' ἐγράφετο. Ὅτε δὲ καὶ τὸδ' ἐγράφετο κτῆμα Γεωργίου τοῦ Κορινθίου ἦν.» Lambec L. III. pag. 341). Ἐκ δ' οὖν τῶν σωζομένων μνημείων Γεωργίου τοῦ Κορινθίου φαίνεται οὗτος περὶ τὸ 1539 ζῶν. (Διέλαβε δὲ περὶ τοῦ Γεωργίου τοῦ Κορινθίου ὁ ἀοίδιμος Ἀνδρ. Μουστοξύδης ἐν τῷ Ἑλληνομνήμ. σελ. 336 καὶ 560). Σύγχρονος οὖν ἢ ὀλίγον τι προγενέστερος τοῦ Γεωργίου ἦν ὁ ἡμέτερος Μάρκος.

Ἐκ δὲ τῶν λόγων «Μαρουνᾶ τοῦ Κρητὸς» τρανῶς καταφαίνεται πατρίς αὐτοῦ ἢ εὐανδρὸς καὶ διάσημος τῶν λόγων τροφὸς Κρήτη. Τὸν δὲ τούτου γενέτην εἰς φῶς ἤνεγκε πιθανῶς Ἐπίδαυρος ἢ λιμηρὰ, ἔνθεν ὡς εἶχες μετενάστευσεν εἰς Κρήτην. Καὶ γὰρ ἐν Μονεμβασίᾳ διέπρεπεν ἐγγύως παλαιότητα οἰκογένεια ἢ τῶν Μαρουνάδων ἐπονομαζομένη. Ὅτε μὲν γὰρ ἡ πόλις αὕτη ἐπολιορκεῖτο ὑπὸ Γουλιέλμου τοῦ Βιλλαρδουίνου καὶ δεινῶς ἐπιέζετο ὑπὸ λιμοῦ καὶ ἐμαστιζέτο ὑπὸ πολλῶν κακῶν, ἀσυνεπάγεται μακροχρόνιος ἀγρίων ἐπιδρομῶν πολιτορκία, τότε πρὸς παύσιν τῶν κακῶν τούτων ἐξῆλθεν

ἐκ τῆς πόλεως ὁ ἐπιφανὴς Μαρουνᾶς μετ' ἄλλων δύο ἐπισήμων πολιτῶν καὶ ἀπελθὼν πρὸς τὸν ἀγέρωχον πολιορκητὴν παρέδωκε τὰς κλεῖδας τῆς πόλεως (βλ. Chronique de la Conquête de Constantinople etc. pag. 185. Paris, 1825). Ἰστορεῖ δὲ καὶ Χαλκοκονδύλης λέγων «ἀφικνεῖται ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου, ὁ τῆς Ἐπιδάουρου τὸ παλαιὸν γενόμενος ἄρχων, τοῦνομα Μαρουνᾶς· ὃς ἀφικόμενος παρὰ βασιλέως Παῖζῆτη ἐνεκάλει τῷ τῶν Ἑλλήνων βασιλέως ἀδελφῷ, ὡς ἀφελομένῳ τὴν τε (παρέλκει ὁ τε) Ἐπίδαυρον καὶ ποιήσαντι αὐτὴν κακὰ» (ἱστορ. Β. σελ. 33. ἐκδ. Venet.). Καὶ ἱερόθεος ὁ Μονεμβασίας ἐν πρὸς Γαβριὴλ τὸν Σεβήρον ἐπιστολῇ αὐτοῦ ἐπαινῶν τὴν πατρίδα αὐτοῦ διὰ τὴν εὐανδρίαν, «Καὶ δεῖγμα, λέγει, ἀναμφίλεκτον ἢ κατὰ πάντα σὴ αἰδεσιμότης, ὃ τε βεβήλους Νικόλαος Χωνιάτης καὶ ὁ ἀγχίνους κόμης ὁ Μαρουνᾶς, [οἱ] ἐξ ἀπαλῶν δυνάμεων ἐπερείδοντες (γρ. ὑπεριδόντες) πάντων [τῶν] ἐν τῷ βίῳ τερπνῶν, σωφρόνως τε καὶ εὐσεβῶς καὶ ἀνεπιλήπτως πολιτευόμενοι διατελεῖτε πρὸς τε φιλοσοφίαν καὶ τὴν ἄλλην τῶν μαθημάτων σπουδὴν ὅς οἱ τι (γρ. ὁζύτητι) φύσεως, δειλοὶ. (γρ. δαλοὶ) ἐν πυρὶ, κατὰ τὸ παροιμιώδες, εὐρεθέντες, εἰς ἄκρον κατὰ τὸν νῦν καιρὸν ἐφθάσατε παιδείας, ἀσφαλῆ τούτοις τὴν κρηπίδα ἐνθέντες ὑπ' ὀρόφῳ τῶν μαθημάτων πρὸς Θεὸν ἀναλθεῖν καθ' ἐκάστην ἐρίζετε» κτλ. βλ. Gabr. Severi Epistol. pag. 46). Ἐκ δὲ τούτων καταφαίνεται ὅτι ἐν Μονεμβασίᾳ ἀπὸ τοῦ 15^{ου} αἰῶνος μέχρι τοῦ 16^{ου} ἤκμαζεν ἡ τῶν κομητῶν Μαρουνάδων οἰκογένεια ἐν ἀξιώμασι καὶ γράμμασι διαπρέπουσα. Ἐκ ταύτης τῆς οἰκογενείας ἦν καὶ ὁ τοῦ Μάρκου πατὴρ μεταναστεύσας εἰς Κρήτην, ὡς νομίζομεν, εἰ μὴ που τυχαία ἢ συνωνυμία τυγχάνει. Ὅτι δὲ ἐκ τῆς Μονεμβασίας ἄνδρες διαπρέποντες ἐπὶ παιδείᾳ καὶ ἀξιώμασι μετέβαινον εἰς Κρήτην μαρτύριον τρανὸν ἔχομεν Θεοδόσιον κόμητα τὸν Κορίνθιον διατρίβοντα τῷ 1583 ἐν Κρήτῃ, ὃς τις, ὡς λέγει ὁ Κρῆς Κωνσταντῖνος Ζερβός, ἦν humanioribus litteris perpolitus (βλ. Crusij Turcograecia pag. 537).

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἐγένετο, καὶ τῆς πατρίδος Μάρκου τοῦ Μαρουνᾶ. Εἰ δέ τις τὸν Κρητὰ Μάρκον ἐπιχειρήσειεν Μονεμβασιώτην ἀνακηρύξαι φέρων ἄλλα τε παραδείγματα καὶ Γεώργιον τὸν Τραπεζούντιον, ὃς Κρῆς ἦν, καθὰ διὰ μακρῶν ἐκτίθησιν ὁ τὰ κατ' αὐτὸν ἐξιστορήσας καρδινάλιος Quirinus (βλ. Fl. Cornelii Greta Sacra T. 2. pag. 374), καὶ τὸν καθ' ἡμᾶς ἀκμάσαντα Ἀδαμάντιον τὸν Κοραῆ, ὃς τις γεννηθεὶς ἐν Σμύρνῃ μετέπειτα τὴν Χίον ὡς γενέθλιον ἀνεκήρυττε πατρίδα, οὐ πάμπαν ἀπίθανον φανήσεται εἰκοτολογῶν. Ἀλλ' ἡμεῖς τὰ τοιαῦτα καταλιπαρόντες φημὲν ὅτι οὐκ

ἔχομεν εἰπεῖν εἴπερ καὶ ἄλλα συνέγραψεν ἢ ἐποίη-
σεν ὁ Μάρκος, ὃν τὴν ὑπαρξιν ὁ χρόνος ἐκφανεῖ, ὁ
τῶν ἀδελφῶν ἀκάματος ἐπόπτης καὶ δηλωτὴς τοῖς
γε ζητοῦσιν. Ἡ δὲ πεμφθεῖσά μοι μετάφρασις τοῦ
Συμβόλου, ἥ τις, ὡς ὀρθῶς παρατήρησας, χαμαίζηλος
ἐστίν, ἐφιλοπονῆθη οὐ κατὰ τὰς ὑπὸ τῶν πάλαι ἀν-
δρῶν γενομένας παραφράσεις τῶν ἱερῶν Γραφῶν,
οἷον τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀπολλιναρίου ἐπιχειρηγούμενον ψαλ-
τήριον, ὃ διὰ στίχων ἱαμβικῶν πάλιν Κοσμάς ὁ ἱε-
ροσολυμίτης ἐξεπόνθησε μεταφράσας, καὶ τὸ ὑπὸ
Νόννου τοῦ Πανοπολίτου διὰ στίχων ἡρώων παρα-
φρασθὲν κατὰ Ἰωάννην Εὐχγγέλιον, ἀλλὰ κατὰ τὰ
ὑπὸ Ἰωάννου τοῦ Φιλῆ καὶ Νικηφόρου τοῦ Γρηγορά
καὶ ἄλλων πεποιημένα διὰ στίχων ἡρωϊκῶν καὶ
ἱαμβικῶν στιχουργήματα, σκάζουσα ἐν πολλοῖς καὶ
οὐκ ἀκριβῶς τηροῦσα τοὺς τῶν μέτρων κανόνες.
Καί τοι δὲ τοιοῦτον ὄν, τὸ παράφρασμα τοῦτο τοῦ
Μαμουναῖ διὰ τῆς γηραιᾶς Πανδώρας αὐτό τε καὶ
τὸ καλὸν ἐπιστόλιόν σου δημοσιεύσω, ἵνα γνωστὸν
γένηται τὸ τούτου ὄνομα τοῖς περὶ τὴν ἡμετέραν
φιλολογίαν ἀσχολουμένοις. Ἄξιον γὰρ καταγράψαι
οὐ μόνον τὰ μεγάλα καὶ λόγου ἄξια πονήματα,
ἀλλὰ καὶ τὰ μικρὰ καὶ χαμαίζηλα, ὅπως διδάσκη-
ται ἐξ αὐτῶν ἡ νεολαία τίνα μιμητέον καὶ τίνα
ψεκτέον. Καὶ ταῦτα μὲν λόγου πάρεργον. Σὺ δὲ,
φιλότης, ἔρρωσο, μεμνημένος τοῦ σοῦ φίλου. Θεὸς
δὲ τοι ὄλβια δοίη.

Ἀθήνησι τῇ 12 Ἰουλίου 1871.

Μετάφρασις τοῦ ἁγίου Συμβόλου, ἐπὶ τῆς
[εἰς] τὸ ἑμμετρον μεταποιήσεως
Μάρκου τοῦ Μαμουναῖ.

Πιστεύω εἰς ἓνα Κύριον πατέρ' αὐτογένεθλον
Παγκρατῇ οὐρανίων, χθονίων [τε], ὑποχθονίων τε.
Καὶ ὁρατῶν ἀφανῶν τε ἀπάντων ὄντα ποιητήν.
Καὶ ἓνα Κύριον υἱὲν θεοῦ Ἰησοῦν Χριστόν.
Μονογενῆ (α) πατέρος γεννηθέντα πρὸ αἰώνων.
Φῶς ἐκ φωτός ὄντα Θεὸν παναληθῆ.
Οἷον [τ'] ἐξ οἷοιο Θεοῦ παναληθέος.
Οὐ κτισθέντα, γεννηθέντα, ὁμοούσιον τῷ πατρί.
Πάντα δι' οὗ ἐγένετο δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους.
Καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίην κατιόντα οὐρανόθεν.
Συρχωθέντα τ' ἐξ ἁγίου πνεύματος καὶ Μαρίας τῆς
Αὐτὰρ ἐνανθρωπήσαντα ζαθεοπρεπέως γε. [παρθένου.
Καὶ ἑλὼν αὐτὸν σταυροῖο πεπαρμένον εἵνεκεν ἡμῶν (β)
Ἰπατίῃ Πιλάτου ἐπὶ Ποντίου ἡγεμονῆος.
Καὶ τε παθόντα, ταφέντα, τριήμερον ἐξανιόντα.
Ἐμψυον ὡς τὸ πάρος τοῦ σώματος οἷον θεόν γε
ὧς φασιν ὄργια θεῖα, ἐληλυθότα δ' ἄν Ὀλύμπους.
Καὶ ξυνεφεζόμενον ἐν δεξιᾷ πατρὸς ἑοῦ.

(α) Ἰ. γρ. Μονογενῆ.—(β) Ἰ. γρ. ἡμῶν.

Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης ὄφρα δικάσῃ
Ζῶντας ὁμοῦ νεκύεσαι, τέλος οὐ βασιλείης οὐκ ἔστι.
Καὶ ζωοποιέον πνεῦμα τὸ κύριον, ἡγάθειόν τε.
Τὸ προῖον πατρόθεν καὶ ἀνεκφοίτητον ὑπάρχον.
Τὸ σὺν πατρί υἱεῖ τε συνεζόμενον φιλοτίμως
Καὶ συμπροσκυνούμενον φυλῆς βροτῆς ὑπὸ πάσης.
Τὸ λαλήσαν ἐσόμεν (γ) θεσπεσίῳ διὰ προφητῶν.
Εἰς οἷον ὀλικὴν καὶ ἀποστολικὴν ἐκκλησίην.
Χάμολογέω βάπτισμα ἐν εἰς ἄφρεσιν κακιάων.
Προσδοκέω νεκῶν δὲ ἀνάστασιν ἀφθορίην τε.
Καὶ ζωὴν ἀτελεύτητον αἰδίου ἐσσομένοιο.
Παντὸς αἰῶνος αἰώνων ἐστὶ Θεῷ χάρις. Ἀμήν (δ).

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Η ΛΥΠΗ.

Ἐνα πουλάκι εὐμορφο, πουλὶ χαριτωμένο
μ' ἐστάλη ἀπ' τὸν Οὐρανὸ
καὶ ἔς τὴν καρδιά μου τ' ὄρφανὸ
τὸ εἶχα φυλαγμένο.
Χαρούμενος τὸ ἔβλεπα σιγὰ νὰ μεγαλώνῃ
κ' ἐκύτταζα τὸν Οὐρανὸν
καὶ παρεκάλουν τὸν Θεὸν
τὸ χέρι του ν' ἀπλώνῃ.
Ὅταν ἐπάνω ἐπροχθῆς ἔς τὸ γόνυ μου τὸ εἶχα
καὶ τῷδινά θερμὰ φιλιὰ
καὶ τὰ χρυσὰ του τὰ μαλλιά
ἐχάδευα ἡσύχα,
Αἶφνης σκιά ἐδιάθεκε καὶ εἶχε τὸ τρομάξῃ
καὶ τρώμαζε πρὸς πολὺ
τὸ θλιβερό μου τὸ πουλὶ
φοβούμεν μὴ τ' ἀρπάξῃ.
Κρύψου, πουλάκι μου χρυσὸ, γιὰτὶ ἐχθρὸς διαβαίνει
εἶναι γεράκι τὸ σκληρὸ
κι' ἀρπάζει ὡς καὶ τὸ μικρὸ
πουλὶ ὁποῦ τυχαίνει.
Ἐὰν νὰ τὸ κρύψῃ δυστυχὴς τὴν ἀγκυλιά μου γένη
κ' ἐνῶ τὸ κράτουν δυνατὰ
βλέπω ἐκεῖνο καὶ πετᾷ
σιμὰ καὶ μοῦ τὸ παίρνει.
Τῷχασα φεῦ! καὶ ἔμεινε τῆς λύπης μου τὸ βάρος
μάτην τὸ ἔδασαζα σφιγκτά,
μάτην ἐθρήνουν δυνατὰ
γιατ' εἶν' κωφὸς ὁ Χάρος

Ἐρ' Ὀδησσῷ 40 Μαΐου 1871.

Ε. ΚΟΝΙΔΡΗΣ.

(γ) Ἰ. γρ. ἐσόμενα.—(δ) Τὸ παρὸν εὖρον ἐν Κῷ προσεληγμένον ἐν χειρογράφῳ Μηναίῳ τοῦ Νοεμβρίου μηνός. Γεγραμμένον περὶ τὴν 18 ἑκατονταετηρίδα, ἀνήκειν δὲ τῷ Γεωργίῳ Θυμαγάκη. Σημ. 1. Σακκελίωτος.